

Foaia Diecezană

Organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului:</p> <p>Particulari 8000 Lei Instituții 16.000 Lei Abonamente de sprijin 30.000 Lei</p>	<p>APARE DUMINECA</p> <p>MANUSCRISELE SE VOR TRIMITE PE ADRESA CONSILIULUI EPARHIAL, SECȚIA CULTURALĂ.</p>	<p>Insertiuni:</p> <p>Pentru fiecare centimetru patrat câte 100 Lei</p> <p>Episcopia ort. rom. Caransebeș cont. C. E. C. Nr. 89.878.</p>
--	--	---

Nr. 1382 Pres. 1946.

VENIAMIN,

din îndurarea lui Dumnezeu dreptcredinciosul Episcop
 al Eparhiei Caransebeșului.

**Iubitului Cler și popor din această de Dumnezeu păzită Eparhie:
 Har, milă și pace dela Dumnezeu Tatăl și dela Domnul nostru
 Iisus Hristos, iar dela Noi arhieresti binecuvântări.**

„Eu sunt învierea și viața:
 cel ce crede întru Mine, de
 va și muri, viu va fi“ !

(Ioan, XI, 25):

Jubiții mei fii sufletești,

Stăm iarăși în fața celei mai mari minuni a lumii, a Învierii din morți a Fiului lui Dumnezeu, a Mântuitorului nostru Iisus Hristos și exclamăm cu apostolul Toma: „*Domnul meu și Dumnezeul meu*“. (Ioan, 20, 28), iar la glasul de bucurie al îngerilor: „*Nu este aici, ci s'a sculat*“, (Luca, 24, 6), împreună cu mironosițele mueri, plini de bucurie alergăm și noi să împărtășim tuturor vestea cea mare: „*Hristos a înviat*“! Și de atunci și până la sfârșitul veacurilor, credem cu tărie în dumnezeirea Mântuitorului Hristos, „*Unul născut, carele din Tatăl s'a născut mai înainte de toți vecii, . . . Dumnezeu adevărat, din Dumnezeu adevărat, născut, iar nu făcut, . . . carele s'a răstignit pentru noi și a treia zi a înviat . . . și a cărui împărăție nu va avea sfârșit*“. (Simbolul credinței). Intăriți în această credință răspundem cu salutul de biruință: „*Adevărat a înviat*“!

În fața marelui și înfricoșatei taine a morții, la care suntem supuși cu toții și în fața căreia stăm neputincioși, deoarece de oameni nu a putut fi rezolvită, vine Mântuitorul lumii și ne aduce mângâierea, ca să nu ne mai îngrozim în fața morții, ci să credem, că trecem, după valea plângerii, într'o altă viață mai bună, „*unde nu este durere, nici întristare, ci viață fără de sfârșit*“. Se poate o mai

mângăietoare întărire a omului, la trecerea din aceasta viață pământească, de care ne legăm atât de mult, decât cuvintele Mântuitorului: „*Eu sunt învierea și viața; cel ce crede întru Mine, de va și muri, viu va fi!*”

Aici zace taina nespusei bucurii ce ni-o aduce luminatul praznic al Paștilor. Să mulțumim Tatălui din ceruri că ne-a învrednicit, că după necazurile crâncenului războiu prin care am trecut și care a lăsat multe răni pe trupul țării reîntregite, să ajungem marele praznic creștinesc al Invierii Domnului, care: „*celor din mormânturi viață le a dăruit*”. Mare este bucuria, pentru că prin Invierea Domnului s'a arătat dumnezeirea Mântuitorului Hristos și *biruința* dragostei contra urei, a adevărului contra minciunii, a luminei contra întunerecului.

Cu drept cuvânt cântările bisericești în această luminată zi sunt pline de bucurie duhovnicească pentru înseninarea sufletelor creștinilor după săptămâna de durere a patimilor, când cu inimile îndurerate au luat parte la cea mai mare tragedie a lumii din toate vremurile. Acela care a fost întruparea bunătății, a milei, a iubirei desăvârșite, care a ridicat pe om din sclăvie și i-a arătat calea spre mântuire, care a făcut atâta bine în scurta lui petrecere în lume, înviind morții, tămăduind toată boala și neputința în popor, săturând pe cei flămânzi, să fie supus la bătaii, scupări și batjocuri și la moarte pe cruce din voia Tatălui, ca să mântuie lumea, luând asupra sa păcatele oamenilor.

În toate umilele noastre bisericuțe, cari au luminat calea spre mântuire a sufletelor, răsună astăzi cântările de bucurie: „*Aceasta este ziua care a făcut-o Domnul să ne bucurăm și să ne veselim într'ansa*”. (Ps. 117, 23). Bucuria tuturor este mare, pentru că prin puterea dumnezeiască a lui Hristos, osânda păcatului, prin care a intrat moartea în lume, a fost ridicată și prin Invierea Lui ne-am făcut părtași darurilor Lui mântuitoare.

Aceasta este ziua împăcării, a iertării, a înfrățirii în dragoste, a milei arătată în faptă față de aproapele: „*unii pe alții să ne îmbrățișem, să zicem fraților celor ce ne urăsc pe noi și să iertăm toate pentru Inviere*” (Catavasiile Paștilor).

Biserica ne-a lăsat timpul de pregătire al păresimilor și prin glasul duios al cântărilor bisericești și prin cuvintele Evangheliei ne cheamă la înfrânare, la post și rugăciune, la o mai creștinească viață închinată Domnului. Lăsând toată grija cea lumească la o parte, cu toată osârdia și smerenia să-ne plecăm genunchii sub epitrafilul duhovnicului spre a ne mărturisi păcatele înaintea preotului și a lui Dumnezeu, curățindu-ne simțirile, căci numai așa vom putea vedea „*pe Hristos strălucind cu neapropiata lumină a Invierii*”.

Mare păcat face cel ce nu se apropie cu gând curat de căință la scaunul mărturisirii, căci: „*Cel care își tăinuște păcatele sale nu propășește, iar cel ce le mărturisește și se lasă de ele, capătă îndurare*”. (Prov. 28, 13). Numai curățiți de păcate prin taina sfintei spovedanii, împăcați cu Dumnezeu și cu semenii noștri, și devenind *oameni noi* în duh și adevăr, răstignindu-ne în noi toate păcatele, putem ajunge la învierea adevăratei vieți creștine. Numai așa ne putem apropia cu vrednicie de potirul cu Sfânta Împărtășanie, prin care ni se dă leacul leacurilor, darul cel mai prețios al lui Dumnezeu, însuși Trupul și Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos, care ne asigură: „*Cel ce mănâncă trupul meu și bea sângele meu are viață vecinică și Eu îl voi învia pe el în ziua cea de apoi*”. (Ioan, 6, 54). Prin acest dar, instituit la Cina cea de taină din Joia patimilor, înainte de a se despărți de ucenicii Săi, s'a împlinit făgăduința: „*voi fi cu voi până la sfârșitul veacurilor*”.

Jubiții mei,

Cum am folosit noi, cei ce ne numim creștini, timpul postului ca să fim vrednici de darurile Sfântului Praznic de astăzi? Petrecut-am vremea în post și rugăciune, cu frângerea inimii în smerenie și pocăință sinceră pentru viața plină de păcate, cerând dela bunul Dumnezeu iertarea de păcate, ca să ne putem împărtăși cu vrednicie cu însuși trupul și sângele Mântuitorului Hristos? Numai creștinul are s'a pregătit sufletește cum se cuvine se va putea împărtăși cu adevărat de darurile bogate ale acestui luminat praznic. Cel ce se apropie de Sf. Impărtășanie nepregătit săvârșește mare păcat, după cum spune Apostolul Neamurilor: „*Pentru că cel ce mănâncă și bea cu nevrednicie trupul și sângele Domnului, osânda lui-și bea și mănâncă*“ (I. Cor. 11, 29).

Răscumpărați vremea, iubiților mei, căci zilele grele sunt și folosiți timpul cu rod bogat pentru mântuirea sufletului vostru, căci: „*ce va folosi omului de va dobândi lumea toată și-și va pierde sufletul, sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său*“. (Mat. 16, 26).

Întoarceți-vă la credința cea adevărată în Cel ce a înviat a treia zi din groapă pentru a noastră mântuire. Necredința are grozave urmări asupra vieții religios-morale a popoarelor. Ne vin triste vești din unele părți ale eparhiei, că s'au înmulțit în satele noastre fărâdelegile, ba chiar și crimele, mai ales după acest războiu cumplit, ceea ce este un semn al lipsei sau al slăbirei credinței. Treziți-vă, voi părinți, și aduceți copiii voștri la picioarele Crucii Mântuitorului, părăsiți drumul păcatului și al necredinții și întoarceți-vă, — până mai este vreme, — la Hristos Domnul, care-și întinde brațele spre voi cu iubire și vă strigă: „*Veniți la Mine, cei osteniți... și Eu vă voi odihni pe voi!*“ (Mat. 11, 28). Apropiati-vă de El cu toată încrederea, căci El este atotmilostiv și va primi și în ceașul al unsprezecelea pe cel ce vine la El cu credință și smerenie, căci El ne asigură: „*Pe cel ce vine la mine nu-l voi scoate afară*“.

Pocăiți-vă până este ziua, căci vine noaptea (moartea), când nu mai puteți lucra pentru mântuirea sufletului vostru. Urmați povețele Sf. proroc Iezechiel: „*Iar dacă un păcătos se va pocăi de păcatul pe care l-a săvârșit și va face fapte bune și cinstite, va rămânea cu viață. Și dacă chibzuește și se pocăește de toate păcatele lui pe cari le-a săvârșit, să trăiască și să nu moară*“. (18, 27—28)

Jubiții mei,

Trăim vremuri epocale pentru soartea neamurilor, când se făuresc condițiile de pace, dela cari depinde și viitorul nostru ca popor cu frica lui Dumnezeu. De aceea se cuvine ca ziua păcii mult așteptate să ne găsească pe toți într'o unire și solidaritate desăvârșită în jurul sfintelor altare ale Bisericii noastre strămoșești, ocrotitoarea și pavăza noastră ca creștini și români în decursul veacurilor, căci numai astfel ne vom putea învrednici de o viață mai bună și de dreptate socială în deplină libertate, trăind în frățietate cu toții fără deosebire de limbă, rasă și religie, căci cu toții suntem fiii aceluiaș Tată din Ceruri, care conduce lumea cu înțelepciunea Sa nepătrunsă de mintea omenească.

Sfânta noastră Biserică, care ne îmbie prin Sf. Taine ieacurile pentru tămăduirea și mântuirea sufletelor noastre, a arătat oamenilor calea care duce peste Golgota la groapa deschisă, ca să se convingă aevea, că Domnul nu este acolo, ci „câlcând moartea pe moarte, a înviat“, și s'a mutat la Cer, ca să ne arate, că ținta vieții noastre nu poate fi pe pământ, ci spre Cer, spre Tatăl, din a cărui dragoste nemărginită ne-a venit mântuirea prin Fiul său, Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Neîncetat vă rugați cu osârdie pentru „pacea a toată lumea“ și ca „cealaltă vreme a vieții noastre în pace și întru pocăință să o petrecem“.

Trebuie să uităm toate împărecherile și învrăjbirile cari ne-au desbinat și să facem într'un singur gând și o singură simțire zid în jurul slujitorilor sf. noastre biserici, părinții buni ai poporului, ca pășind pe calea arătată de Mântuitorul să scăpăm din robia păcatului ca „viață să avem“ și să devenim întru El *făpturi noi*, făcând pururea voia cea sfântă a Lui.

Trăiți în frățească dragoste întreolaltă și în cumpătate, căci în țară este atâta lipsă și suferință. Munciiți cu sârguință pământurile voastre, căci munca curată sfințește pe om, ca să ajutăm Țara să-și lecuiască rănile și să ajungem la o viață mai bună și mai dreaptă. Nu uitați în bucuria praznicului de astăzi să vă aduceți aminte și de cei ce sunt în suferință și lipsuri, văduve, orfani, bolnavi și săraci, și alinați-le suferințele prin ajutorul vostru dat cu inimă bună și cu dragoste de frate, ca ei să poată simți căldura iubirei creștine la acest luminat praznic al Invierii, iubire care este temelia creștinismului.

„Invierea lui Hristos văzând, veniți toți credincioșii să ne închinăm sfintei Invieri a lui Hristos că iată a venit prin cruce bucurie la toată lumea; totdeauna, binecuvântând pe Domnul, lăudăm învierea Lui, că răstignire răbdând pentru noi, cu moartea pe moarte a sfârmat“.

Odată cu aceste îndemnuri părintești vă doresc la toți ca să ajungeți și petreceți acest praznic luminos mulți ani cu pace, sănătate și duhovnicească bucurie și mulțumire.

Darul Domnului nostru Iisus Hristos să fie cu voi, cu toți. Amin !

Impărtășindu-vă arhieriești binecuvântări, am rămas,

Caransebeș, la praznicul Invierii Domnului din anul mântuirii 1946 și al păstoririi Noastre al cincilea.

Al Vostru, al tuturor, de tot binele voitor și iubitor părinte

+ Veniamin,
episcop

Adevărul a înviat

de Prof. Dr. Gh. Cotoșman

I

După primirea împărătească pe care cetățenii Ierusalimului, entuziasmați de magnifica operă săvârșită în rândurile celor săraci, bolnavi, necăjiți și asupriți, au făcut-o Celui ce a venit în numele Domnului, „spre căderea și sculara multora în Israel” [Luca, 2, 34], — se părea că urzeala meschină a cărturarilor și fariseilor, de a elimina din viața publică pe Cel ce le demasca, zi de zi și pas cu pas, nefasta lor operă de pervertire morală și spirituală a poporului ales, se va destrăma până în ultimele ei fire. Dar, Scriptura trebuia să se îplinească, iar timpul prezis de Dreptul *Simcon*, în templul din Ierusalim, înainte cu 33 ani, că „prin sufletul sf. Fecioare Maria va trece sabie” [v. 35] se apropia.

Trădat de ucenicul cel viclean, intrat, pentru 30 de arginți, în slujba Stăpânitorului acestei lumi [Ioan, 14, 30], părăsit de toți ceilalți ucenici afară de tânărul și imaculatul Ioan, iar Petru, deși sta departe să-l vadă sfârșitul [Luca, 22, 54] s'a lepădat și el, cu jurământ, în fața slujnicei din curtea arhierelui [Ioan, 18], — Mântuitorul, purtând sarcina păcatelor tuturor oamenilor, inclusiv a nelegiuitorilor Lui judecători, sta liniștit — acea liniște suverană, care stăpânește pe toți cei ce nu-și simt conștiința împovărată —, așteptând verdictul reprezentantului suprem al legii mozaice, al *Anei* arhierul.

Acesta, aliat cu Iuda și cu toți conspiratorii împotriva Adevărului, și deci și împotriva lui Dumnezeu, pe care pretindea că-L slujește, cu perfidia caracteristică tuturor celor ce iubesc mai mult slava acestei lumi [Ioan, 5, 41-44], a început să ispitească pe Acela din fața căruia însuși Ispititorul a trebuit să se depărteze rușinat [Matei, 4, 1-11]. „Ce mă întrebi? Întreabă pe cei ce au auzit ce le-am vorbit” — fu răspunsul Mântuitorului [Ioan, 18, 21].

În loc să se cutremure auzind și văzând, în carne și oase, pe însuși *Logosul* cel vecinic al Tatălui, pe care cu dor fierbinte ar fi dorit să-L vadă și să-L audă toți proorcii V. T. și toți inspirații antichității, — unul din servitori îi dă o palmă peste obraz, manifestându-și astfel devotamentul față de Stăpânul, pe care-l socotea înfruntat de un Teslar neastâmpărat.

Cutremurați de gestul sălbatec al slujitorului marelui Preot, care se socotea slujitor al Dumnezeului celui viu pe pământ, ne vine în

minte cuvintele sf. ap. Pavel despre apostolii cei mincinoși, „lucrători vicleni, care iau chip de apostoli ai lui Hristos. Și nu este de mirat, căci însuși Satana se prefacă în înger de lumină. Nu este deci mare lucru, dacă și slujitorii lui se prefac în slujitorii ai dreptății, al căror slârșit va fi după faptele lor” [II Cor. 11, 15-15].

Dar palma aceasta, care a urmat sărutării viclene a trădătorului, a fost numai începutul calvarului. Satana mai avea încă și alți slujitori, prefăcuți în îngeri de lumină: *Caiafa* și *Pilat*. Acesta din urmă, reprezentant al împăratului din Roma, care la rândul său era și el în ordinea politică, lumească, ceea ce *Ana* și *Caiafa* erau în cea spirituală-religioasă, tot un reprezentant al lui Dumnezeu, — a voit să știe dacă nu cumva are în fața sa un reacționar, ori chiar un revoluționar sau un fanatic dement, care visează sceptrul lui Israel. Răspunsul Fiului Omului a fost lapidar și categoric: „*Împărăția mea nu este din lumea aceasta*” [Ioan, 18, 36].

Surprins de acest răspuns neașteptat, al cărei sens trecea peste puterea lui de înțelegere, prea legată de ceea ce este prea lumesc, *Pilat* întreabă din nou pe *Iisus*, spre a se dumiri mai bine: „*Împărat ești tu?*” — Împăratul împăraților nu ezită să răspundă afirmativ, unui neînsemnat reprezentant al unui împărat pământesc, adăugând: „*Eu pentru aceasta m'am născut și spre aceasta am venit în lume ca să mărturisesc pentru adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul meu*” [v. 37]. Foarte turburat de înțelepciunea adâncă a acestui răspuns filosofic, pe care nu-l putea da un simplu teslar, *Pilat*, complet uluit și desorientat, încearcă mai mult în derândere și din spirit de diversiune să afle *ce este adevărul?*

Adevărul intrupat a preferat să tacă, lăsând lui *Pilat* timp de gândire și meditație, ca după reflexii mature și adânci să dea singur răspunsul cerut: „*Eu nu-i găsesc nici o vină*” [v. 38]. *Pilat a mărturisit adevărul!* *Pilat* a răspuns singur la întrebarea ce și-a pus.

Ce este adevărul creștin? — a fost întrebarea pe care și-au pus-o toți cei care au împărțit părerea *Anei* și *Caiatei* și a tuturor fariseilor timpului. Adevărul creștin a turburat și continuă să turbure inima tuturor necredincioșilor, a tuturor înțelepților acestui veac așa zis civilizat. Adevărul continuă să fie *pălmuțit*, legat și disprețuit de urmașii lui *Ana*, *Caiafa* și *Pilat*.

Aceștia continuă să-și spele mâinile oridecâteori interesele lor meschine, personale, cer sacrificarea Adevărului.

Istoria creștinismului, istoria persecuțiilor creștine este și istoria Adevărului pâlmuțit, dis-

prețuit, dar *niciodată doborât*. Mai presus de viață, creștinii au pus *Adevărul*. Pentru afirmarea lui au pășit cu zâmbetul pe buze în arenele și circurile romane, spre a fi sfâșiati de fiarele înflămânzite. Dar adevărul a rămas și va rămâne în veac, pentrucă el este mai presus de lume, mai presus de forța omenească, mai presus de toate invențiile, mașinăriile și armele fie ele chiar atomice, născocite de mintea omenească, — *el este însuși Dumnezeu* Atotțiitorul, făcătorul cerului și al pământului sau, precum se exprimă celebrul predicator dominican *Lacordaire*: „*Adevărul este primul nume al lui Dumnezeu, dreptatea este al doilea. Dumnezeu este numele propriu al adevărului, după cum adevărul este numele abstract al lui Dumnezeu*“. *Adevărul că și Dumnezeu este pretutindeni, dar nu-l recunoaște decât acela care-l caută*, spunea marele istoric *N. Iorga*.

Ideia de adevăr a fost și este strâns legată de ideia de *suferință*, precum observă un învățat român: „*Dacă te-ai hotărât să spui adevărul, pregătește-te de suferință*“ [I. Brătescu-Voinești]. Sunt împrejurări, când ne e îngăduit să tăcem: dar *niciodată nu ne este îngăduit de a trăda adevărul cu o minciună*, spunea Fericitul Augustin.

Adevărul nu trebuie trădat, cum l-a trădat Iuda, nici nu trebuie palmuit cum l-au palmuit arhierii evreilor, Ana și Caiafa cu toți acoluții lor. Adevărul trebuie iubit și mărturisit cu orice preț, oriunde, în orice împrejurări și în fața oricui. A ascunde adevărul este a trece în ceata tuturor acelor care au refuzat să vadă în *Iisus Hristos însuși adevărul* [Ioan, 14, 6]; că El este *plin de adevăr* [Ioan, 1, 14], că El a grăit *numai adevărul* [Ioan, 8, 45; I Petru, 2, 22], că El a venit să *mărturisească tot adevărul* [Ioan, 18, 37]; că *Duhul Sfânt este Duhul adevărului* [Ioan, 14, 17; 15, 26], că El este *calea care duce spre tot adevărul* [Ioan, 16, 13] —, și că *Evangelia este adevărul adus de Iisus Hristos* [Ioan, 11, 17].

Evangelia ne învață că *adevărul eliberează* pe om din sclăvia patimilor [Ioan, 8, 32]; *curățește sufletul* de sgura păcatelor [I Petru, 1, 32], *sfințește viața* [Ioan, 17, 17, 19], împrumută creștinului *armătura* necesară în lupta contra păcatelor [Ps., 90, 4; Efes. 6, 14]. Evangelia ne învață că *adevărul este pururea cu cei credincioși* [II Ioan, 2], că Dumnezeu voiește ca toți oamenii să se mântuiască și să *ajungă la cunoștința adevărului* [I Tim., 2, 4; II Tim., 2, 25], că *roada Duhului este adevărul* [Efes., 5, 9], că *credincioșii adevărați se închină lui Dumnezeu în duh și adevăr* [Ioan, 4, 24], se obligă să slujească lui Dumnezeu în adevăr [I Imp., 13,

24], să *umblă în adevăr* [III Ioan, 3, 4], să *iubească adevărul* [Zah., 3, 19], să *grăiască unul către altul adevărul* [Rom., 9, 1; II Cor., 7, 14], să se *iubească în adevăr* [I Ioan, 3, 18], să lucreze potrivit adevărului [Iez., 18, 9], să urmeze adevărul cu dragoste [Ef., 4, 15], să *judece după adevăr* [Zah., 8, 16].

Dacă simplilor credincioși li se cere să fie *paznicii, stegarii și mărturisitorii* cu cuvântul și cu fapta, ai *adevărului evanghelic*, cu atât mai vârtos se pretinde acest lucru celor ce au răspunderea în societate, în Stat, în Biserică, etc., *căci celor ce li s'a dat mult, mult li se și cere*. Dar, mai presus de toate, slujitorilor sfințelor Altare li se cere ca ei, în calitatea lor de înalte-slătători în Biserică, să fie *plini de adevăr* [Exod., 18, 21], să însuflă *respect de sine* prin cuvântul adevărului [II Cor., 6, 7], și să *predice* cu timp și fără timp, fără frică, *adevărul evanghelic* [II Cor., 4, 2; I Tim., 2, 7].

Sfânta Scriptură în nenumărate locuri demască pe cei *lipsiți de adevăr* [Is., 59, 14-15; I Tim., 6, 5], pe cei cari se ferece a spune adevărul [Ier., 9, 5], nu susțin adevărul [Is., 59, 4], nu-l iubesc [II Tes., 2, 10], nu i se supun [Gal., 3, 1; 5, 7], i se împotrivesc [II Tim., 5, 8], se ridică contra adevărului, [Rom., 2, 8], *fug de el* [II Tim., 4, 4] și *înlăcuiesc adevărul cu minciuna* [Rom., 1, 25].

Dar tot Cartea sfântă pune în vedere celor ce iubesc arătarea adevărului, că *vor fi plăcuși lui Dumnezeu* [Ps., 50, 6; Prov., 12, 22], că *vor trăi în cortul și muntele cel sfânt* [Ps., 14, 1-2], și vor fi *inimile lor vii* în veacul veacului [Iez., 18, 9].

Peste cei ce *ascund adevărul* [Rom., 1, 18], și se ridică împotriva lui [Rom., 2, 8] și nu cred în el [II Tes., 2, 12] *va veni mânia lui Dumnezeu*. Biserica noastră fiind *stălp și întărire a adevărului* [I Tim., 3, 15], ea a predicat și va *predica în veac numai adevărul*, căci ea știe că „*buzele mincinoase sunt urite Domnului, dar cei ce lucrează în adevăr li sunt plăcuți*“ [Prov., 12, 22].

Mântuitorul a venit în lume să mărturisească adevărul [Ioan, 18, 37]. Pentru adevăr a suferit și loviri și bătăi, și scuiări și cruce și moarte. Adevărul, răstignit între tâlhari de către mercenarii minciunii, a fost înmormântat de farisei, cu complicitatea lui Pilat, care nu trebuia să uite maxima: „*Cine cunoaște bine adevărul și nu-l spune, este un laș*“.

Dar, nici trădarea Vănzătorului, nici viclesugul rafinat al fariseilor și nici pecețile lui Pilat n'au putut opri adevărul să țâșnească biruitor din groapă.

Adevărul a înviat! Adevărul a biruit! Adevărul totdeauna va învia și totdeauna va birui!

Mintea și inima

Mintea și inima sunt cei doi factori de competență, cari deosebesc omul de celelalte ființe vii.

În cuprinsul minții rezidă o înaltă putere spirituală, care între multe altele dă omului posibilitatea de a descoperi tainele naturii și a face invenții, cari încetul cu încetul scot lumea veche din țâțâni. Tot mintea e aceea, care construiește cap-dopere nu numai pentru epoca, în care acelea iau ființă, ci uneori pentru toate timpurile.

Cu ajutorul puterii minții s'a clădit trecutul. Cu același ajutor se plămădește prezentul, ca și viitorul. De aceea mintea e călauza de totdeauna a progresului.

Când însă, rătăcind ea prin labirintul vieții, apucă pe căi greșite, atunci ni se prezintă ca înclinată spre egoism, spre egoismul, care în ultima analiză e cauza tuturor relelor din lume.

În continuare să vedem ce este inima?

Inima este centrul adevărat al sentimentului, al instinctului, al perfecțiunilor morale, din care centru radiază însușirile nobile ale omului, ca bunătatea fără margini, mila îndurătoare, dorul de a veni celor scăpați în ajutor. Cu alte cuvinte inima sălășluiește în cvintesența sa ceea ce numim noi iubire.

Din conlucrarea păcnică a minții cu inima se naște progresul, după care progres aleargă omul neconținut.

Se poate întâmpla însă, că mintea devenind câte odată semeță, o ia razna neținând seamă de povețele inimei și atunci se produce o disonanță, un dezechilibru între cei doi stâlpi în jurul cărora se învârtă întreaga noastră ființă.

Atâta vreme cât inima și mintea merg alături ca doi buni tovarăși, cari se înțeleg și se întregesc în acțiunile lor, omul nu prea este supus nevoilor, suferințelor. Indată ce însă mintea, în sborul ce și-l croiește spre înălțimi, nu mai respectă, ba chiar sfidează interesele inimei, se ivește o lipsă de armonie între inimă și minte, luând această lipsă de armonie în cele din urmă forma unei adevărate prăpăstii.

Între astfel de împrejurări ajunge inima în inferioritate față de minte, care merge oblu înainte, neprivind nici în dreapta nici în stânga.

Cu timpul mintea devine absolut dominantă până când inima se svârcolește în neputință în urma faptului, că minții i-a succedat să clinească din loc stâlpul inimii, care după cum știm este iubirea.

Dezechilibrul acesta dintre mintea viguroasă și inima ne luată în seamă se întefeste uneori până la culme. Și atunci?

Atunci dintr'odată se trezește mintea, că i-s'a schimbat roata norocului din bine în spre rău.

Privindu-și într'o bună zi isprăvurile prin prisma efectului general, vede moimare de ruine, vede scheleturi înfometate, vede bărbați, femei și copii atinși de razele morții.

Abia atunci își vine în fire, abia atunci simte, că a depășit cu mult limita, pe care trebuia să o respecte.

Ei bine, dar în fața distrugerilor, în fața țipetelor de desnădejde, în fața rânjitului morții mintea nu poate sta inactivă, nu poate aștepta desfășurarea evenimentelor cu nepăsare.

Atunci aceeași minte, care călcăse inima în picioare, va trebui să-și aducă aminte de tovarășa de odinioară, de care se despărțise în mod ingrat. Și coborându-se din înălțime va trebui să se apropie cu căința de inima suferindă, va trebui să o ridice, să o razime de puterea cârjilor și să-i ofere ajutor, ca să se poată reculege și întări.

În chipul acesta mintea își ispășește păcatele.

Inima cea refăcută cu sprijinul minții, de bună seamă va da tpt concursul posibil la salvarea multora, cari erau sortiți peirei, contribuind într'una la reclădirea trecutului în înțelesul unui viitor mai bun.

Din toate acestea putem culege o învățătură și anume: Să nu lăsăm, ca mintea să denunțe inimei prietenia, să nu lăsăm ca armonia dintre una și cealaltă să fie strivită, ci să ținem mintea iscoditoare și inima iubitoare în cumpană dreaptă, căci lipsa de armonie, lipsa de echilibru nu duce nici când la pace, ci întotdeauna la pierzanie sigură.

Aurel Moacă

DIN NEAMUL ROMÂNESC No. 74
1932 (Iorga spune unui profesor de religie, după ce a fost de față într'o școală de fete la propunerea religiei).

Nu veni cu uscături teologice cari acestea sunt bune pentru teologi, ceea ce ne trebuie nouă este PÂINEA VIEȚII este izvorul acela curat, din care pleacă orice moralitate. Adă Evanghelia, adă ceea ce este mai frumos în ceea ce au scris Sfinții Părinți, ceea ce este mai înalt în poezia religioasă, citește înaintea fetelor și fetele se vor duce acasă cu un sentiment, pe care nu-l vor uita toată viața lor. Pe când așa, dacă vine cineva cu interpretări de acestea sinodale, ele se duc obosite și cu desgust, că au pierdut un ceas ca să asculte lucruri cari nu străbat inima lor.

Lângă crucea răstignirii

(Gânduri)

Străjuește la răspântie de drumuri, așezată de credința celor ce nu mai sunt...

O salcie pletoasă, înfiptă de o mână duioasă, îi ține prietenie.

A fost cinstită și îngrijită cu mâini tremurătoare de emoții dumnezeiești, două milenii.

A ridicat gândul și inima trecătorului dela pământ și dela păcat spre ea, ca apoi prin ea să-l ducă în cer, la picioarele celui ce a sângerat pe ea, pentru om.

Cu cruci s'a presărat satul, orașul, câmpul și muntele; ogoarele și pădurile. Ca oriunde calcă picior omenesc, gândul omului măcar o clipă din zi să se oprească asupra ei, asupra Aceluia pe care l-a ținut pironit pe ea pentru iubirea Lui de lume; și faptele omului să urmeze sacrificiul crucii, legea iubirii și nădejdea învierii.

Acum furtuna vremii i-a rupt un braț... Și nici mâini pioase, cari s'o repare nu se găsesc, iar cele cari o împodobesc sunt rari.

Omul a căzut în păcatul luciferic de a se considera egal cu Dumnezeu, ba chiar mai mare decât El.

Așa că la ce bun să mai îngrijească ori să gândească la cruce, acest semn de cea mai mare ocară la păgânii de demult și la noi cei de astăzi!

Dar când gura amuțește a da mărire lui Dumnezeu, pietrele grăiesc.

Și când omul uită pe Creator, natura vecinic credincioasă îi aduce recunoștință.

Salcia pletoasă și-a plecut sfioasă crengile sale învierzite spre a îmbrățișa crucea și patimile Creatorului.

Este sfioasă, căci crengile sale rupte cu patimă și ură de regele naturii, au izbit, acum 1946 ani, trupul postit, obosit și condamnat al Mântuitorului, scoțind pe el dăre de sânge. Și nici măcar mâinile nu au putut să-l acopere la lovături, căci și ele erau legate.

Acum salcia își plânge jalea, cu crengile plecate în jos dela fața Tatălui și îmbrățișând cu ele, compătimirea lumii de azi și crucea uitată de om.

Și spinul care până la sânge a ciuruit fruntea Celui răstignit, făcând, tot prin om, cununa ocării, vine azi să înveselească ziua învierii, cu florile sale albe.

Nu se lasă dela mărire nici scoarța pământului stropită cu sânge nevinovat, căci

și ea, de ziua învierii, spală rușinea omenescă cu verdeața ierbii și a florilor sale, ce înconjură crucile de pe câmpii și ogoare.

Și gândul ni-l duce mai departe toaca, la drumul Golgotei, la jiere, la buretele cu oțet, și la cele mari piroane înfipte în mâini și în picioare...

Il vedem în grădina Ghețimani, Il vedem sărutat de Iuda, înconjurat de torțe și ostași, adus în fața lui Irod, a mulțimii turbate cu Varava, purtat dela Ana la Caiafa și condus la locul de osândă, în bătăi de biciu, hulă de om și povară de cruce.

Azi, trece împreună cu credincioșii săi acelaș drum spre jertfă, și acelaș coridor de necredincioși se deschide în fața Lui, cu aceleași huiduieli, dar se întreabă: unde sunteți Mironosițe, unde ești apostole Ioane, și nu te văd Iosife cu Nicodime?!

V'ați înfricoșat și lepădat ca Petru? Dar „azi mă îngrop împreună cu tine, ca peste trei zile să înviez împreună cu tine” au cântat mucenicii, ce nu mai sunt demult pe pământ!

Ori ați uitat că am murit și am înviat? și că „prin moarte la viață și de pe pământ la cer...”?

Așa oare sunt uitate și crucile dela răspântiile drumurilor, cele de pe ogoare și cele din sufletele noastre?!

Dar când acestea vor pierii de pe pământ, Dumnezeu le va pune pe cer și în nouri.

Pr. Ilie Câmpianu
revizor eparhial

Din Lege

Legea noastră creștinească

Pun'e'n suflet bunătatea

Și frumsețea omenească:

OMENIA ȘI DREPTATEA.

Bunătatea naște milă,
Incepând cu mângăerea
Și ajută unde vede,
Sărăcia și durerea.

Iară floarea omeniei,
Tinerilor șade bine,
Când întâmpină în cale,
Pe bătrâni cum se cuvine.

Tot așa judecătorii,
Dacă lucră cu dreptate,
Vom ajunge împărăția
Cu popoarele 'mpăcate.

Hristos a înviat.

Adevărul creștin e verificat și instaurat definitiv în lume, prin exemplul vieții lui Iisus. Prin întruparea Sa, s'au împlinit augustele nădejdi ale salvării și s'a vădit taina cea de veacuri așteptată.

Învățătura lui Iisus e permanent valabilă în istoria lumii și constituie punctul central al perfecțiunii integrale. „Învățătura lui Iisus e vie; duh din duh, inimă din inimă; iubire din iubire; viață din viață; suferință din suferință; jertfă din jertfă; moarte din moarte; înviere din înviere și mântuire din mântuire. Sub semnul mântuirii înalt cât toate veacurile, se rânduește dumnezeiasca învățătură a lui Iisus“.¹

Inima omului caută cu ardoare spre realitățile transcendente și se avântă spre piscurile înșorite ale vieții harice. În dorința împlinirii plene, omul nu e singur, ci are în ajutor grația divină. Privind la exemplul lui Iisus, vom înțelege semnificația jertfei biruitoare și vom descifra sensul adevărului că fără moarte nu există înviere.

Hristos a primit de bună voe calvarul crucii! Chinuit, batjocorit și scuipat de călăii săi, s'a rugat și a iertat totul! spinii I-au încununat fruntea, iar sulița I-a străpuns inima; piroanele I-au sângerat mâinile și picioarele, iar fierea și oțetul i-a însoțit povara crucii. Aceste suferinți și dureri ale Golgotei, ne-au dat certitudinea învierii și a biruinței depline.

„Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcând și celor din mormânturi viață dăruindu-le“. (*Troparul*).

Iată solia cea mare dată lumii! Deaceia „Învierea Domnului e pentru ființa omenirii afirmarea celui mai adânc și mai specific ideal al ei: *al nemuririi, care este temelie muncii*, jertfei și idealului oricărei vieți conștiente, pe acest pământ. Paștile e sărbătoarea celei mai profunde certitudini a conștiinței omenești: care este certitudinea veșniciei“.²

Ingerul Domnului a spus mironosițelor și ucenicilor că: Iisus a înviat! Această veste e dată și acum lumii! A înviat Iisus și vom învia și noi. Învierea lui Hristos, e certitudinea învierii noastre și piatra unghiulară a credinței creștine. E mântuire și transfigurare. E trecerea din moarte, la veșnicie și îndumnezeire. E bucurie spirituală și nădejde transfigurătoare.

Învierea Domnului constituie esența spiritualității ortodoxe și centrul vital al Bisericii misionare și apostolice. Lumina învierii și razele ei pătrund întreaga creație. „Acum toate sunt pline de lumină și cerul și pământul și cele de desubt. Toată făptura prăznuiește învierea lui Hristos!“

Bucuria învierii și a vieții spirituale stăpânește cerul și pământul, îngerii și oamenii deopotrivă, căci „Sărbătorim omorîrea morții și începutul vieții celei noi și veșnice. Cerul să se bucure, pământul să se veselească și toată făptura văzută și nevăzută să prăznuiască. Căci Hristos a înviat, bucuria cea veșnică“.

Legea morții e înfrântă, iar imperiul păcatului și porțile iadului sfărâmate. Omenirea e împăcată cu cerul prin jertfa Golgotei și e înnoită prin învierea Domnului. Deci, oricine este întru Hristos, este făptură nouă; cele vechi au trecut: Iată toate s'au făcut nouă“. (II Corinteni V, 17).

Adevărul învierii, constituie chezașia nemuririi și învierii noastre. E biruința asupra morții și a păcatului, E îmbold a ne trezi din somnolența insensibilității etice și de a topi gheata incapacității spirituale — păcatul — și a ne converti conștiința de a înflori în ea crinul virtuții și al desăvârșirii.

Hristos a înviat pentru toți oamenii, iar noi trebuie să înviem sufletește pentru El. „Hristos a înviat pentru cei ce se mucenicesc entuziaști pentru un ideal de creație spirituală, pentru cei ce cunosc mortificările umilinții, pentru cei ce trăesc statornic în asceza dominației instinctelor anarhice. Pentru cei ce se răstignesc și păținesc pentru adevăr și dreptate, din iubire și bunătate“. A înviat, spre a indica calea ascenziuni la frumusețea vieții veșnice. A înviat, spre a ne da certitudinea vieții eterne. A înviat, după ce a primit patimile și crucea Golgotei. Prin logica jertfei totale și prin alocaustul suferinței pentru omenire și mântuire; Iisus, ne-a demonstrat adevărul: că învierea e precedată de moarte, de bucuria suferinței și de biruința înfrângerii. *Suferința și crucea, rămân în istorie premisele învierii Domnului*.

Credința în „adevărul că fără moarte nu există înviere“, și că fără suferință nu există mântuire, e legea de viață a poporului român ce a fost suficient experimentată în sbuciumata noastră istorie milenară. Am urcat multe Golgote și am fost de atâtea ori răstigniți, dar așa am grăbit zorile învierii și augustele bucurii ale împlinirilor plene. Calea ascenziunii spre cultură și progres spiritual, începe în grădina Ghetsimani, trece pe lângă culmea Golgotei și

1. Prof. Dr. Gr. Popa — În duhul ortodoxiei naționale pag. 6. Sibiu 1942.

2. Prof. Dr. Gr. Cristescu — Semănături de primăvară. pag. 27.

se continuă în nădejdea mucenicească a învierii Domnului.

Crezând în învierea Domnului, credem și în învierea noastră a neamului. „In concepția ortodoxă, Paștile reprezintă nu numai o evocare a Invierii Domnului, ci într-o formă înaltă și misterioasă, învierea însăși. Deaceia misterele cultului ortodox, își ajung punctul culminant în serviciile religioase ale săptămânii Patinilor și ale Paștilor. Paștile reprezintă o chee de boltă a concepției ortodoxe“.³

Când ne salutăm cu tradiționalul și creștinescul „Hristos a înviat“, mărturisim *certitudinea învierii Domnului și afirmăm nădejdea învierii noastre și a învierii neamului.*

Implinind în viață și trăind adevărul învierii, putem răspunde cu libertate, cu bucurie, cu nădejde și hotărâre „Adevărat a înviat!“.

Prof. I. Bulea

Luminata Inviere

Zorile scaldate în baia de mister din sfânta și luminata dimineață a Paștilor răspândesc de nenumărate vaacuri, prin dangătul duios al clopotelor, ecoul imnului bucuriei și biruinței cerești: *Hristos a înviat!*

Aceeași nemărturisită bucurie o arborează și natura, care abia trezită din amorțeala glacială a iernii, se grăbește să-și primească haina-i mohorâtă cu un veșmânt proaspăt și curat țesut numai din flori și verdeață.

Precum însoritele zile ale primăverii ne aduc același îmbătător balsam de flori și același încântător ciripit de paseri tot așa și luminatul praznic al Invierii Domnului caută să ne lumineze sufletele destăinuindu-ne aceiași necuprinsă minune a învierii cu învățăturile ei sfinte menite să ne facă vrednici de împărăția cerească.

După cum razele binefăcătoare ale soarelui de primăvară desmorțesc pământul cuprins de florii reci ai morții dându-i putere de viață nouă, tot așa Soarele ceresc ce răsare din mormântul rece și întunecos, desmorțește sufletele pustiite de mulțimea păcatelor, chemându-le la adevărata viață care a învins păcatul și moartea.

Temelia pe care se razimă religia creștină, cu toate perspectivele ei de nepieritoare străluciri, este tocmai necuprinsa minune a dumnezeirii din noaptea Invierii. Fără învierea lui Iisus noi nu ne-am fi învrednicit de a vedea vre-

dată calea luminii, a dreptății și adevărului veșnic.

Invierea Fiului lui Dumnezeu a spulberat întunerecul păcatului, a alinat durerile și suferințele și mai presus de toate a restabilit armonia dintre Creator și creațiune. Precum cosmosul își duce existența din îndurarea soarelui la fel nici noi nu am putea viețui fără Hristos.

Ce-ar fi pământul lipsit de soare? Un pământ lipsit de căldura binefăcătoare a razelor solare nu ar fi — după cum afirmă și geologii — decât o noapte veșnică amortită și înspăimântătoare, un imens pustiu, o masă amorfă, fără viețuitoare, adică o nestârșită împărăție a morții. Iar noi lipsiți de lumina învățaturii lui Hristos nu am fi decât niște epave, fii ai păcatului, ai întunerecului și ai morții eterne.

Iată de ce praznicul Invierii lui Iisus, prin care a răscumpărat păcatele lumii cu prețul sângelui Sau nevinovat, este cea mai sublimă sărbătoare a lumii. „*Veniți de luați lumină!*“ ne îndeamnă glasul duios al bisericii pentruca la rândul nostru fiecare să devenim făclieri ai luminii lui Hristos.

Impărăția luminii cerești implică în primul rând apropierea noastră de Cel ce este Lumină și strălucire fără de pată. Această apropiere a noastră se impune — cât mai intimă — în actualele clipe de orbire sufletească în care triumful luminei asupra întunerecului răzbate cu greu încât e nevoie să deschidem cât mai larg ferestrele sufletelor noastre ca să poată pătrunde lumina dătătoare de viață a Soarelui ceresc.

Celor ce nesocotesc încă lumina lui Hristos le amintim că această binecuvântată și nepieritoare concepție de viață coborâtă de pe crucea Golgotei a risipit întunerecul îndepărtatelor veacuri păgâne și a toată generatoarea culturii și civilizației de azi distrusă, în bună parte, de furia popoarelor învrăjbite.

Precum Hristos a zdrobit împărăția morții și a păcatului prin învierea Sa, totașa și evanghelia blândului Iisus oriunde a pătruns cu lumina ei a clădit, nu a distrus; a dat viață și nu a ucis.

Fie, că praznicul luminatei Invieri din anul acesta să aprindă în sufletele conducătorilor destinelor omenirii lumina credinței pentru ca să poată temelii o pace întemeiată pe adevăr, dreptate și adevărata iubire creștină.

Iar neamului nostru să-i țină trează și vie luminița speranței și să-i împrumute liniștea sufletească și să-l încredințeze că după suferințe și moarte va veni bucurie și *Inviere*,

Pr. Prof. Virgil Turcan

ANALFABEȚII

Dela bătrâni-cetire.

Au pornit învățătorii, ca să-i adune și să-i învețe taina luminei prin scris-cetit.

Și avem în țară foarte mulți, mai ales prin sate resfirate și pe la sălașe, că așa e viața noastră plugărească-păștoarească.

Multă osteneală va trebui, până vom scăpa de rușinea analfabeților, în mijlocul neamurilor, în veacul de acum, după războiu.

„Lumină, lumină, mărită nație românească” — ne-a strigat odinioară un om de inimă, iar peste doi ani se împlinesc o sută, de când s'a cântat pe Câmpia Libertății dela Blaj „Deșteaptă-te Române”!

Și noi tot nu ne-am deșteptat, mai ales unde spune:

„Pe voi vă nimiciră, a pismei răutate și și oarba neunire”...

Da, oarba neunire ne-a mâncat zilele și țara, udată de lacrimi și sânge, după războiul trecut.

Acuma, că vrem să ne îndreptăm și să ajungem o viață mai bună învățând pe toți carte, încă n'am făcut nimic, de nu va veni la noi „Duhul înțelepciunii, duhul înțelegerii, *duhul temerii de Dumnezeu*”, pentru că: „Incepătul înțelepciunii este *frica de Dumnezeu*”.

Nu-i deajuns stărpirea analfabetismului, doară știm, că și la noi ca și'n alte țări, sunt mai mulți dintre știutorii de carte prin închisori.

Moșu Iorga spunea odată, că „toate binefacerile materiale vor veni din situația morală, odată creiată”. Și această situație morală urmează, păzind poruncile lui Dumnezeu. Școala și presa să lumineze poporul după Evanghelia creștină, care binevestește *iubirea*.

Iar analfabeților, cari la noi sunt mai mult femei, să li se pună în mână, după ce vor învăța să citească, *o carte de rugăciuni*, că la noi trebuie mai mult mamele să le aducem către Dumnezeu, fiind ele sufletul casei și prima școală a copiilor. Vin apoi cărțile de plugărie, pomărie, stupărie, grădinărie și bucătărie pentru toată lumea.

Așa se va porni gustul de cetit și la cei de jos și vom afla în toată casa un calendar și un ziar bun, care să-i lumineze spre tot lucrul bun și de folos.

Altcum, zadarnică e frământarea analfabeților și vom ajunge vorba despre „absolvenți analfabeți”, cari dacă nu citesc în viață, uită cele învățate și rămân cu atâta, că știu scrie numele, când li se cere undeva.

G. B.

Mai slăbește „gramătica” Și din toate celelalte
Domnule învățator, Și mai scurt și mai puțin,
Nu te frământa atâta, Și'o să vezi atunci copiii
Că ș'asa, nu-i nici un spor! Cât de drag la școală vin.

E destulă „gramătică” Iar când scapă dela școală
Într'o școală dela sat, Și pornesc în lumea lor,
Ș'o'nvărteși puțin pe lângă Dă-le din bibliotecă
Subiect și cu predicat Potrivite la popor.

Dă-le de'nvățat de-a rostu Și de poți să faci și coruri,
Cât mai multe poezii, Mai frumos vei lumina,
Povestiri religioase, Înfrățindu-ne mai bine,
Cum le place la copii. Școala și biserica.

Să citească și să scrie Asta ar cam fi părerea
Binișor și tot frumos Lui moș Cheorghe din Topleț,
Și să știe de lumina Ca să nu producă școala:
Domnului Iisus Hristos. „Absolvenți-analfabeți”

Nu prea multe din socolă, Că de-o vreme'nvățătura
Mai ales probleme seci, La copii le pare jug
Nici figuri de geometrie, Și căutând creștini să-i facem
Cu Arhimede să-i întreci. De biserică ej fug.

G. B.

Iisus Hristos în viața poporului român

„Iartă-i, Tată, că nu știu ce fac!...” au murmurat-o buzele lui. O spuneau ochii lui blânzi, ce ascundeau sub bolta frunții, bunătatea Dumnezeului...

Picăturile de sânge de pe fruntea încununată cu spini, se prelingeau pe fața-I suptă de suferințele Golgotei.

Din rana făcută de fierul sulitei, sângele începuse să curgă șiroiu... În palmele mâinilor Sale, ce luaseră tină, ca să dea vedere orbilor, pătrunseră cuiile — carnea zdrobită sângera...

Picioarele ce purtaseră să propovăduiască bunătatea și iubirea, erau înțepenite în cuiile pe lemnul crucii...

Un ultim suspin al suferinței omului, se înălța în întunerecul ce se așternuse...

Inima-I ce bătuse alături de cea a oamenilor, alături de inima celor flămânzi, goi și însetoși, înceta să mai bată...

În mâinile Tatălui, își încredința sufletul...

În noaptea ce s'a așternut, la lumina fulgerului ce brazda văzduhul, peste cutremurul ce răscolea pământul și inimile „celor ce nu știu ce fac” o Cruce se înălța între alte două, pe dealul Golgotei: Crucea suferinței Omului și a bunătății nemărginite a Dumnezeuului.

Menirea-l era să se jertfească pentru om, pentru păcatele lui; Iubirea Dumnezeuului nu a fost oprită de suferința Omului. S'a ridicat mai presus de om, era Dumnezeu, și iertase pe om.

Suferința și iertarea apropie pe om de El.

Așa ne este sădită în sufletul nostru, al Românilor, imaginea Mântuitorului: răstignit pe crucea suferinței ca om, și totuși blând și bun ca Dumnezeu.

Este, în sufletul și viața noastră a poporului român, ceva din suferința răstignirii, din bunătatea nemărginită a lui Dumnezeu. Pe crucea suferinței, pe crucea pătimirilor noastre, s'a scurs din belșug sângele omului, s'au întipărit suspinele chinului, a luminat-o cu lumina iertării...

În ochii blânzi ai Românilor, se oglindește atât de bine bunătatea Lui.

Pe sufletul Românelui s'a scurs atâtea sânge, din atâtea răni...

Mâna ce ajută pe aproapele, mâna Românelui, a fost de-atâtea ori pătrunsă de cuiele nerecunoștinței...

Și picioarele lui, și drumul poporului, drum spre fericire, idealuri, de câte ori nu au fost țintuite și oprite de ziduri de răutate?...

Și cât de senin privea moartea?...

De câte ori nu a urcat dealul Golgotei?...

Și a fost batjocorit și răstignit, iar el, poporul român, iubea, ierta...

Imaginea suferinței Mântuitorului, din sufletul Românelui, a fost aceea care l-a făcut să înfrunte toate greutățile, care l-a păstrat ca neam neclintit pe pământul său.

Și n'a dorit bunul aproapelui; era învățătura Lui. Ni l-am apărât și păstrat pe al nostru.

Sub umbra Crucii Lui, s'au adunat de-atâtea ori Români la vremuri de restriște.

Și mama româncă, împreună micuțele degete ale pruncului, îl învață să-și facă și el crucea Lui, îl învață să-I cunoască pătimirea.

Și crucii i se închină mama ce-și pierde copilul, Crucea o face ca durerea să i se mai aline.

Pe obraji ei, lacrimile, ca sângele de sub cununa de spini, o ard, se scurg șiroiu, și totuși imaginea unei suferințe mai mari, ce o poartă în suflet, suferința Lui ca om, o face să poată îndura urcușul Golgotei sale...

Și suferința Lui, a făcut suportabilă suferința atâtor martiri din trecutul nostru.

Dacă ne-am păstrat ca neam, venirii Lui l-o datorăm. El ne mângâie când suntem însetași de dreptate, flămânzi de idealuri, goi de speranțe...

În codrul care ne-a adăpostit în vremuri de navaliri, crucea Lui, a fost cioplită din lemnul cel mai tare.

Și iertarea a luat-o Românelui din învățătura Lui. Dacă de multe ori, nu am fost pierduți, ci iertați, e că și noi la rândul nostru am purtat iertarea mereu în suflet...

Și mai presus de legi și plâsmuiri ale gândului omenesc, se ridică morala ce va dăinui peste veacuri; ce va fi soare dătător de viață, potop distrugător pentru răutăți, eterna lege pentru sufletul omului: „iubește-ți aproapele ca pe tine însuți!”.

Și Românelui poartă în suflet, scrisă cu litere de sânge, această învățătură.

Ea-l face să se apropie de cel ce suferă, să-i aline durerea; Ea-l face să fie unit, ca laolaltă să-L preamărească pe Cel ce i-a dat-o.

Și, cât timp această morală va fi sădită de mama româncă în sufletele fiilor ei; atâtea timp cât imaginea suferinței Lui ne ajută să o înfruntăm mai bine pe a noastră; atâtea timp cât suferința și iertarea se apropie de El, nu vom pieri ca neam și vom rămâne mereu așa cum am fost, dealungul veacurilor.

Drăguț Pavel
cl. VII L. T. D.

Chipul Maicii Domnului în viața mea

Ce repede trec anii, o fulguală de vis! Mugurii fragezii ai minții au crescut de mult, dar gândul îmi zboară 'napoi, spre cei dintâi ani ai copilăriei. Să fi mereu copil, iată taina unei vieți mulțumite și fără păcat! Un basm ce îți pare aievea, un adevăr ce nu se uită vreodată. Cu sufletul curat, cu inima largă de copil, Te-am primit în cămăruța vieții mele neștiutoare, pe Tine Maica Blândului Iisus. Te-am văzut senină și neasemuit de frumoasă, cu ochii buni, în icoana micului altar ce-mi străjuia căpătâiul. De atunci, Te-am iubit așa cum numai un copil poate să iubească. În visuri, cu Fiul în brațe Tu îmi zâmbeai. Mi-era drag, Vă îndrăgisem pe amândoi și cu însetare ascultam povestindu-mi-se viața Ta Maică, pururea Fecioară.

INFORMAȚII

Din bucuria zilei „Invierii Domnului” salutăm pe colaboratorii și cetitorii-noștrii cu creștinescul:

„Kristos a înviat!”

In rev. „Păstorul Ortodox” dela Pitești, Nr. 1-3|1646, cetim următoarele aprecieri referitoare la sărbătorirea Prea Sf. Sale Ep. nostru Veniamin:

Sărbătorire cuvenită. La 22 Februarie a. c., P. S. Veniamin Nestor, episcopul Caransebeșului, a implinit 60 de ani de viață. Cu acest prilej, cler și popor, colaboratori și păstoriți, animați de sinceră și spontană iubire și recunoștință fiască, au ținut să-și sărbătorească într'un cadru solemn și impresionat Arhiereul.

Trimis de pronia divină și chemat de voința unanimă a poporului dreptmăritor în cetatea Caransebeșului acum 5 ani (3 Iunie 1941), P. S. Veniamin a adus atunci cu sine din Sibiul bătrân și românesc, de unde venea dragostea puternică de neam, lege și muncă, dragoste verificată și consolidată în activitatea îndelungă — conștiințios desfășurată — în calitate de colaborator al I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului. Inzestrat cu calități deosebite, moștenite și dobândite, P. S. Veniamin — primind cărja episcopală — conștient de înalta Sa chemare, a ieșit din zori la lucrare și a stăruit până în noapte în predicare.

Tuturor îndatoririlor care apasă greu umerii Arhiereului, le-a corespuns cu prisosință, înscriind în opera de consolidare și ridicare a vieții duhovnicești, în activitatea caritativă și filantropică, precum și în sporirea patrimoniului material al eparhiei, realizări ce ridică prestigiul instituției și înalță valoarea conducătorului ei. Nu ne îndoim o clipă că credința tare, bunătatea ziditoare, munca, perseverența și modestia impresionantă — însușiri ce-i caracterizează persoana și viața — vor prefăce în curând în realitate și cele două visuri mărețe ce frământă necurmat mintea și inima acestui continuator zelos al tradiției șaguniene pe plaiurile bănățene: ridicarea Catedralei Caransebeșului și înălțarea unui nou palat pentru academia teologică de aci.

La împlinirea a 60 de ani de viață, a 35 de ani de lucru în ogorul sacerdoțiului și a 5 ani de strădanie arhierească pentru binele Bisericii și Neamului, la cununa rugăciunilor înălțate pentru îndelungata înziliră și deplină-i mulțumire, animăm și noi sfios un trandafir — smerită cerere către Cel atotputernic — pentru Vlădica Veniamin: Doamne păzește-ni-l întru mulți ani!

Din rev. „Biserica Bănățeană” dela Timișoara, Nr. 13-14|946 aflăm că la Bunavestire, Eparhia Timișorii a sărbătorit în cadru sobru și tacit împlinirea a 5 ani de arhipăstorire de către Prea Sf. Sa Episcopul Dr. Vasile Lăzărescu.

Din acest prilej urăm și noi P. S. Sale din eparhia soră „Intru mulți ani, Stăpâne!”

Manifestare religioasă în Obreja. Ziua de Duminecă 7 Aprilie a. c. pentru satul Obreja a fost o zi întreagă de rugăciune și prăznuire creștinească. Căci a adunat trei prilejuri de întărire duhovnicească: Cercul

Adesea plângeam, lacrimi mari de durere îmi ardeau obraji atunci când am aflat că își luaseră Fiul. Mă minunam mereu; cum pot să fie oamenii atât de răi! și au început să nu-mi mai fie dragi. Dar mai departe, mama îmi povestea peregrinările Tale în Egipt, atunci când regele rău Irod, în ochii mei devenit un monstru poruncise să fie uciși atâția nevinovați. Ea sus-pina iar eu priveam cu spaimă, ceva în adâncul micii mele ființi frearâte, în fiecare om vedeam un Irod; de ce? de ce să suferi atâta? Un gând ca de răzbunare îmi încolțise în suflet. Pe urmă, am aflat marea Ta durere, L-au ucis, răstignindu-L.

Ah! oare în inima Ta de mamă a încăput atâta abnegare! Să te frângă și Tu să ierți! e mai presus de înțelegerea mea să ierți, să uiți și să iubești!

La crucea Lui gemând, Te-ai prăbușit tru-pește alături de Maria din Magdala, Tu cea fără de prihană lângă aceea care întoarsă din calea păcatului prin minunata putere a dragostei își plângea Mântuitorul. Niciodată nu se va șterge din mintea mea acea uriașă dramă, groaznicul calvar de pe Golgota!

Intunecatele chemări ale păcatelor m'au atins uneori, spoiala mârșavă a deșertăciunilor încerca ades să mă atragă, dar Tu Mireasă Sfântă a lumilor eterne mi-ai stat mereu făclie în noaptea grea de tină ce sta să mă cuprindă. De uneori mă clatin iubirea Ta mă ține. Tu ești idealul meu și al atâtor alții ce au cântat în versuri iubirea Ta de mamă. Pe Tine Sfinții Te slăveau în stihuri și har le-ai dat și vecinică tărie, căci mam'a tuturora în lumea asta mare, icoana Ta-i idealul senină întruchipare. Să ști să fi curată să ierți și să iubești, să plângi pentru aceia ce rele Ți-au făcut, i-atât de greu o maică, ne-apasă al nostru lut. A vieții fle'n-toarse nu-mi spun nimic și par'că mai aspru ne'nfășoară. Ne aperi Tu o maică cea pururea fecioară.

Mușiu Maria

cl. VIII-a L. „T. D.”

„Toate câte cereți, rugându-vă, să credeți că veți lua și le veți avea”. (Marcu 11, 24).

religios al Bistrei inferioare, Adunarea de 10 ani dela înființare a Oastei Domnului de acolo și poposirea Corului bisericesc de copii din Caransebeș.

Sf. Liturghie a fost oficiată cu biserica arhiplină de următorul sobor: I. Câmpianu, rev. eparhial, M. Rădoi-Obreja, I. Ostrovan Ciuta, N. Bojin-Var și P. Luca-Glimboca.

Predica la sf. Liturghie a rostit-o cu simț în cadrul Cercului religios Păr. P. Luca.

Răspunsurile liturgice le-a dat frumos Corul bis. de copii dirijat de Dl. Prof. D. Cusma.

La ora 2 p. m. s'a ținut Adunarea Oastei Domnului, având numeroși membri din Obreja, Glimboca, Var, Jdioara, Marga, etc.

Președ. Cercului religios Păr. M. Rădoi deschide cu o frumoasă alocuțiune ședința.

Pr. I. Câmpianu prezintă binecuvântarea P. S. Sale Păr. Episcop Veniamin și rostește o meditație.

Programul îl încheie Păr. P. Luca, care a venit pe jos în fruntea ostașilor din Glimboca.

La ora 4 p. m. s'a desfășurat apoi frumos creștinescul și românescul program al corului bis. de copii, condus cu pricepere și râvnă de Dl. Prof. D. Cusma și venit aici cu binecuvântarea Prea Sf. Sale.

În cadrul acestui program a conferențiat Pr. I. Câmpianu, iar Pr. M. Rădoi, de încheiere asigură pe P. S. Sa de alipire creștinească din partea credincioșilor obrejeni și mulțumește călduros tuturor ostenitorilor.

Transportul corului dela Caransebeș s'a făcut prin bunăvoința D-lui locot. Precopie dela baza antiaeriană de acolo.

Adunarea anuală a Oastei Domnului din Slatina-Mică s'a ținut Duminecă în 7 I. c.

Au participat ostași din diferite sate în număr de cca 200.

Dela centrul eparhial a participat Păr. Prot. Dr. M. Bănescu, cons. ref. care a predicat la sf. Liturghie. Au mai luat parte și preoții A. Nicolici-Teregova, Gh. Bihoi-Slatina și E. Garștea-Piatra-Scrisă.

Congresul a fost deschis printr'o cuvântare potrivită de către Pr. Gh. Bihoiu. La sfârșit s'a servit o masă comună.

Cerc religios în Var s'a ținut Dumineca IV-a a Sf. și Marelui Post.

Au servit sf. Liurghie următorii preoți prezenți: M. Rădoi-Obreja, I. Ostrovan-Ciuta, N. Bojin-Var și E. Sârbu-laz.

A predicat Păr. I. Ostrovan.

La Vecernie, când s'a sfințit și un prapore nou al Oastei Domnului din Var a vorbit Pr. M. Rădoi.

La Sibiu — cu purtarea de grije a I. P. S. Sale Mitropolitului Nicolae s'a deschis în luna Martie a. c. *Orfelinatul* care va ocroti mai multe zeci de orfani ai neamului.

La Sibiu, sub auspiciile soc. „Oastea Domnului“ s'a ținut la începutul lunii Martie un curs de misionari laici sub patronajul I. P. Sf. Sale Mitropolitului Nicolae. Au participat frați laici din întreaga țară.

Rev. Altarul Banatului pe Ianuarie—Iunie 1946 — a apărut ca număr omagial. în 218 pag. cu următorul cuprins:

+ Mitropolitul NICOLAE: *Urare* — + NICOLAE al Clujului: *P. S. S. Episcopul Veniamin* — + VENIAMIN: *Supus chemării* —

Icon. Slav. R. G. ANCUSA: Vrednic este — Dr. CORNEL CORNEANU: *Arhiepiscopul nostru* — Prof. univ. I. LUPAȘ: *Al IV-lea — ILIE N. LUNGULESCU: Pe urnele marilor țearhi* — Prof. univ. Dr. Gr. T. MARCU: *Esente tari* — E. CIORAN Cons. mitr.: *În semn de recunoștință* — N. CORNEAN Cons. ref. ep.: *Sărbătoarea dela Caransebeș* — Prot. Dr. IACOB CRETIU: *Țearahul Nostru* — Pr. A. RADU: *Omagiu P. S. Veniamin* — Prot. VIRGIL MUSTA: *Icoana Păstorului celui bun* — Prot. ISAILA SURU: — *Din prilejul celor 60 de ani* — Prot. IOAN MUNTEAN: *La aniversarea Arhiepiscopului* — REDACȚIA: *P. S. Sa Episcopul Veniamin Nistor* — Prof. univ. Dr. MILAN ȘESAN: *Periodizarea istorică* — Prof. univ. Dr. D. STĂNILOAE: *Căință și desăvârșire* — Prof. univ. Dr. L. MORARIU: *Simion Florea Marian* — Prot. Dr. PETRU REZUȘ: *Introducere în Teologia dogmatică* — Prot. GH. P. COTOȘMAN: *Măritorii toponimice despre vechimea Românilor în Banat* — Prof. IOAN G. BULEA: *I. H. Pestalozzi, pedagogul iubirii* — Arh. Dr. L. BUSUIOC, prof.: *Biserica în slujba adevăratei culturi* — Prof. Dr. MARCU BĂNESCU: *Pastorația avastică* — Prof. AUREL STUPARU: *Biserica ortodoxă în viața neamului* — Prof. Dr. M. CHIALDA: *Melisedec* — PETRU REZUȘ: *COMENTARIU: Creștinism și humor* — Prof. Dr. D. ONCIULESCU: *PORTRETE ORTODOXE: Profesorul Dr. Simion Reli* — Dr. PETRU REZUȘ, Prof. Dr. GH. COTOȘMAN, Pr. Prof. Virgil Turcan, Pr. I. Jechiu: *RECENSII ȘI NOTE BIBLIOGRAFICE: Sfinții români, Despre iubire, Amvonul și catedra în slujba poporului, Inveliturile vechilor noastre biserici, Nicolae Tincu-Velia Popa Radu Șapcă, Filosofia Renașterii, Individualitate și destin, Astrologia odinioară și azi, Jurnal moscovitșoi patriarhii* — Dr. PETRU REZUȘ: *NOTE: Războiul în afara legii* REDACȚIA: *CRONICĂ: Festivitățile dela Caransebeș* — *BIBLIOGRAFIE TEOLOGICA*

Tarifele poștale și telegrafice cu 1 Aprilie a. c. s'au majorat astfel: o scrisoare simplă loco 200 Lei, iar în altă localitate 300 Lei; o carte postală simplă 140 Lei, iar una ilustrată 200 Lei; un imprimat 80 Lei; taxa de recomandare 300 Lei; taxa de express 600 Lei; telegrame un cuvânt loco 60 Lei, iar în alte localități 100 Lei. Epistolă de felicitare deschisă Lei 80.

PARTEA OFICIALĂ

Nr. 1689 B. 1946

NOTE OFICIALE

Nr. 1523 E. 1946

Spre orientare și conformare comunicăm în copie adresa Comisiunii Monumentelor istorice Nr. 116/1946.

Avem onoare a Vă aduce la cunoștință că: Serviciile tehnice Județene au o contribuție binefacătoare și aduc un real sprijin la consolidarea și restaurarea bisericilor, monumente istorice, supraveghiind lucrările aprobate de Comisiune, sau revizuiind prețurile din devizele întocmite de Serviciul nostru Tehnic.

Se întâmplă însă uneori ca din dorința de a face mai bine sau pentru a satisface noi cereri ale enoriașilor sau pentru rezolvarea unor probleme neprevăzute cari se ivesc în timpul lucrărilor, Serviciile Tehnice Județene introduc complectări sau modificări în devizele aprobate de Comisiune, cari sunt dăunătoare sau streine de cerințele unui monument istoric.

Pentru a se evita aceste neajunsuri vă rugăm să binevoiți a pune în vedere tuturor parohiilor monumente istorice că sunt obligate a su-pune din nou aprobării Comisiunii devizele ale căror capitole au fost complectate sau modificate de serviciile Tehnice Județene. Fără aceasta Comisiunea nu va aproba procesele verbale ale lucrărilor făcute fără știrea ei.

În special trebuie să se atragă atenția că mai ales capitolele referitoare la tencuielile soclurilor bisericilor monumente istorice nu trebuiesc modificate. Aceste tencuieli, potrivit devizelor Comisiunii se execută numai cu mortar de var gras amestecat cu nisip aspru fără nici un adaos de ciment. Cimentul nepermițând evaporarea în afară a umezelei care prin capilaritate se ridică din pământ, deteriorează toată zidăria bisericii ce se macină treptat ruinand monumentul în loc de a-l consolida.

Caransebeș la 18 Martie 1946.

Consiliul eparhial

COMUNICAT

Nr. 1689 B/1946.

Sfântul Sinod Permanent dela 14 Martie a. c. luând în desbatere problema Consistoarelor spirituale și constatând că Ministerul Cultelor n'a luat în buget sumele necesare pentru plata membrilor Consistoriilor, așa cum este obligat prin lege, iar de altă parte constatând că Consistoriile spirituale eparhiale trebuie să-și facă datoria și ca atare susținerea lor trebuie să fie asigurată de Episcopii și Mitropolii, cu orice preț, a luat următoarea hotărâre:

Până când Ministerul Cultelor va lua în buget sumele necesare, toate Mitropoliile și Episcopii vor face tot posibilul ca să asigure funcționarea Consistoriilor eparhiale, prin mijloacele pe care le va găsi de bine.

Iar cele Mitropolitane și Centrale nu se pot pune în funcțiune, până când Ministerul Cultelor va asigura sumele necesare funcționării lor.

Până atunci consistoriile eparhiale vor da sentințe definitive, cu excepția caterisirilor și îndepărtărilor din serviciu, care au drept la apel la Sf. Sinod în termen de 30 de zile dela comunicarea sentinței.

Ceea ce se aduce la cunoștința tuturor celor ce se cuvine, cu aceea că hotărârea de mai sus a Sf. Sinod Permanent se pune în aplicare cu ziua de astăzi.

Caransebeș, din ședința Consiliului eparhial ținută în 4 Aprilie 1946.

Episcop:
† VENIAMIN

Consilier referent:
Ic. Șfor Prot. R. G. Ancușă

CONCURSE

Pe baza ord. Ven. Cons. Eparhial No. 1200 B. 1946 se publică concurs la postul de paroh la parohia devenită vacantă prin moartea preotului Axentie Popovici, din **Gârliște**, protopopiatul Oravița.

I. BENEFICIILOR:

1. Sesiune parohială constatătoare din 64 jug.
2. Venitele stolare uzitate.
3. Un plaț intravilan.
4. În lipsă de casă parohială preotul ales se va îngriji de locuință.

II. INDATORIRI:

Preotul numit este obligat a-și îndeplini toate datorițele preoțești și pastorale, a predica regulat în fiecare duminică și sărbătoare și a catehiza la școala primară fără nici o altă remunerație. Toate impozitele după beneficiile de mai sus, cad în sarcina preotului ales.

Cei ce doresc să ocupe acest post, întrucât vor avea cvalificațiunea cerută pentru parohii de cl. I-a precum și binecuvântarea P. S. Sale Episcopului diecezan să-și înainteze cererile adresate consiliului parohial ort. rom. din Gârliște prin Prea Onoratul Oficiu protopopesc al tractului Oravița și să se prezinte în vre-o Duminică sau sărbătoare în sf. biserică spre a-și arăta dexteritatea în oratorie, tipic și cântare, însă nici de cum în ziua alegerii.

Gârliște, din ședința consiliului parohial ținută la 24 Martie 1946.

Președinte:
Lazăr Ștefan

Notar cons. parohial:
Ilie Miclău

În conțelegere cu Oficiul protopresbiteral

Virgil Musta
protopop

2-2

Consiliul parohial în baza ordinului Ven. Cons. eparhial Nr. 1111 B. din 1 Martie 1946 publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană” pentru postul de paroh la parohia vacantă de cl. II-a din comuna **Răchitova** protopopiatul Oraviței

I. BENEFICIILOR:

1. Sesiunea parohială în estindere de 32 jugă.
2. Birul uzitat.
3. Stola uzitată.
4. Nefiind casă parohială, noul ales se va îngriji singur de locuință.

II. INDATORIRI:

Preotul ales este obligat a-și îndeplini toate datorițele preoțești și pastorale, a predica regulat în fiecare duminică și sărbătoare, a catehiza la școala primară și a învăța pe copii să cânte în biserică și la îngropăciuni fără nici o altă remunerație.

Toate impozitele după beneficiile de mai sus cad în sarcina preotului ales.

Cei ce doresc să ocupe acest post, întrucât vor avea cvalificațiunea cerută pentru parohii de cl. II-a precum și binecuvântarea P. S. Sale Episcopului diecezan să-și înainteze cererile adresate consiliului parohial ort. rom. din Răchitova — Oravița III prin Prea On. Oficiu. protopopesc al Oraviței.

Reflectanții se vor prezenta pe lângă prealabila în-cunoștințare a Prea On. protopresbiter tractual într-o Duminecă sau sârbătoare în sfânta biserică spre a-și arăta dexteritatea în cântare, tipic și oratorie, însă nici decum în ziua alegerii.

Răchitova, din ședința consiliului parohial ținută la 17 Martie 1946.

Virgil Musta
protopop

Pr. Romulus Suciu
secretar protopopesec

In conțelegere cu mine

2-2

Virgil Musta
protopop.

Nr. 1667 E. C. 1946.

„MOARA DIECEZANĂ“

din Caransebeș, situată în Str. Ovid No. 12, la data de 1 Iulie a. c., se va da **în arendă**, pe termen de 3-5 ani.

Moara pe lângă pietre are și valțuri și toate instalațiunile necesare unei mori sistematice.

Lângă moară se află și locuința și toate dependențele necesare unei gospodării.

Reflectanții primesc informațiuni în birourile Consiliului eparhial ort. rom. din Caransebeș, în timpul orelor oficiale,

Ofertele se vor înainta în scris, până la 15 Maiu a. c., Consiliului eparhial.

Cuc. preoți sunt rugați a atrage atențiunea celor interesați.

Caransebeș, la 2 Aprilie 1946.

Consiliul eparhial

Oficiul parohial ortodox român Fârlug

No. 66/1945

În baza aprobării Ven. Cons. Eparhial Nr. 4760 E. C. 1945, Consiliul parohial ort. rom. din Fârlug publică licitație pentru darea în antepriză cu oferte închise, executarea următoarelor lucrări:

a) demolarea acoperișului turnului și a corpului bisericii.

b) înălțarea corpului bisericii cu 1.50 m, și a turlei cu 2,50 m.

c) acoperirea turlei cu tablă, iar a corpului bisericii cu țigla solzi cu montarea jghiaburilor și a burlanelor de scurgere.

d) tencuirea și văruierea exteriorului bisericii.

e) Construirea ferestrelor și ușilor.

Licitația se va ține în ziua de **28 Aprilie 1946** orele 12, în biserică.

1. Ofertanții vor depune odată cu oferta și garanția de 10% din valoarea lucrării în numerar sau efecte de Stat.

Anunț

Nr. 1924 E. 1946

Se aduce la cunoștință celor interesați, că „Vila Doboșan“ din Baile Herculane și casele diecezane din Buziaș, proprietatea Episcopiei primesc oaspeți pentru sezonul 1946 începând cu 15 Aprilie a. c. pe lângă prețuri convenabile.

Preoții Eparhiei noastre beneficiază în lunile Aprilie-Mai, Iunie și Septemvrie de o reducere de 50% la taxele tarifare. Pentru această reducere e necesar însă ca în prealabil să înainteze cerere, către Consiliul eparhial.

Pentru lunile Iulie și August nu se acordă nici o reducere.

Caransebeș, la 5 Aprilie 1946.

Consiliul eparhial

Anunț

Nr. 1875 E. 1946.

Localul de prăvălie din Str. Gen. Trapșia tost închiriat firmei „Romcolind“ este de închiriat. Oferte se pot înainta până la 25 Aprilie a. c. Consiliului eparhial.

Caransebeș, din șed. cons. eparhial, ținută în 5 Aprilie 1946.

Consiliul eparhial.

Anunț

La Arad a luat ființă o societate de propagandă religioasă, cu scopul de a răspândi învățăturile sfinte, creștine ortodoxe în țară și străinătate.

1. Toți cei ce doresc să ajute cu ceva la această lucrare a societății, sau să devină misionari (sau misionare) ai ei (chiar de au numai 4 clase primare) sunt rugați să ceară lămuriri printr'o carte poștală trimisă: Sfintei episcopii Arad, pentru Frația misionară.

2. Sfânta episcopie Arad caută, pentru propagandă religioasă în țară și străinătate, aparate de proiecțiuni luminoase, fixe sau numai părțile ce le alcătuiesc (obiective, becuri electrice, dinamuri, acumulate, liță sau cablu electric, lămpi de carbit, lămpi de petrol cu ciorap, dispozitive religioase sau numai materialul fotografic și culorile trebuincioase pentru facerea lor etc.).

Toți oamenii de bine cari doresc să ajute această lucrare pentru aducerea sufletelor la Dumnezeu, sunt rugați să se intereseze cine are asemenea aparate și anexe ale lor și să-i roage să le dăruiască sau să le vândă, sau cel puțin să le împrumute Sfintei Episcopii Arad, vestind-o printr'o carte poștală despre acest lucru.